

Джон О'Лірі

У ПОЛУМ'І

Сім кроків до
найяскравішого життя

Переклала з англійської
Ольга Синиця

НАШ ФОРМАТ

Київ · 2016

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

Зміст

Вступ · У полум'ї	9
1 · Ви хочете померти?	13
<i>Жити означає не уникати смерті, а обирати дієве життя</i>	
2 · Що ви приховуєте?	32
<i>Досить удавати, помічайте диво у своєму житті</i>	
3 · Ви повністю зациклені на собі?	56
<i>Вимикайте байдужість, увімкніть можливості, помічайте силу цілеспрямованого життя — стане ліпше</i>	
4 · Чому ви у в'язниці?	81
<i>Ставте запитання так, щоб застосувати отриману відповідь до свого життя</i>	
5 · Ваша відповідь — «Так»?	106
<i>Комфорт — це приємно, але мужність змінює життя</i>	
6 · Що ще можна зробити?	129
<i>Одне життя може змінити і завжди змінює світ</i>	

ЗМІСТ

7 · Ви готові?	156
<i>Страх і любов — два великі мотиватори.</i>	
<i>От лишень страх душить, а любов звільняє</i>	
 Висновок · Пробудження	 184
<i>Якщо ви вже не в ліжку, це не означає,</i>	
<i>що ви прокинулися цілком</i>	
 Подяки	 198
Моя подорож у полум'ї	201
Про автора	209

Вступ

У полум'ї

Наймогутніша зброя на землі —
це палка жага людської душі.

Маршал Фердинанд Фош

Отже.
Це була проста відповідь.
І це не була відповідь, якої він очікував.

Я стояв перед переповненим залом у Шанхаї, щойно закінчивши сповідь про визначальну історію мого життя. Протягом попередньої години мого виступу я описував той день мого дитинства, коли я був жахливо обпечений, провів місяці в лікарні та які величезні виклики чекали на мене в майбутньому.

Це було руйнівним, переломним і трагічним моментом.

Встала людина і поставила запитання зі, здавалося б, очевидною відповіддю: «Джоне, якби ви могли повернутися назад у часі, повернутися до того суботнього ранку, повернутися до тієї миті, коли ви взяли бензин і обгоріли. Ви б зробили це знову?».

Я подивився на нього, мить подумав і чесно відповів:

«Так!»

Він подивився на мене спантеличено.

Ви б справді погодилися майже померти? Ви б обрали сто відсоткові опіки тіла?

Ви б дійсно обрали відчайдушну боротьбу за життя, п'ять місяців у лікарні та ще вісім місяців на межі життя і смерті? Ви

б насправді вирішили йти далі по життю зі шрамами по всьому тілу, з ампутованими пальцями, щоб кожного дня стикатися з шепотом, поглядами і тицанням пальцями у ваш бік?

Так!

Я поясню чому.

Та пожежа була руйнівною, мало не вбила мене і насправді поставила мене перед життєво важливими викликами.

Але вона також зробила з мене того, хто я є сьогодні. Правда в тому, що якби я не обпікся, я не пережив би труднощів, викликаних тим вогнем. І я не отримав би від життя безліч подарунків, які зміцнили мене.

Повірте, усе прекрасне, що збагатило моє життя, народилося у тому трагічному полум'ї.

Через болісний попіл дитячого відновлення я виховав характер, сміливість, здатність до співчуття, вірність і хист. Я чітко побачив, що дійсно має значення, і оцінив безмежність можливостей майбутнього.

Через ту пожежу я не приймаю нічого як належне, я вдячний долі за кожен день, і я впевнений, що найкраще попереду.

Той вогонь зробив дорослішими моїх шкільних друзів. Він перетворив маленьких дітлахів на співчутливих товаришів, готових допомагати не схожому на них однокласникові.

Він скерував моє подальше рішення піти у коледж і в університет, що призвело до випадкової зустрічі з красивою дівчиною на ім'я Бет, а далі — до появи чотирьох маленьких дітей.

Я живу дивовижним життям, надзвичайно натхненним життям.

Надзвичайно натхненне життя — це коли ви пам'ятаєте уроки минулого, активно живете дивом сьогодення і вмикаєте безмежні можливості майбутнього. Це, звичайно, не означає безболісного існування, безпомилкового життя. Зовсім ні. Надзвичайно натхненне життя — це коли ви здатні навчатися на минулих помилках, здатні піднятися вище особистих проблем і линути далі в життя, незалежно від обставин.

Я б цього не знав, я б так не жив — якби не був колись обпечений у тому вогні.

Чи є у мене шрами?

Не сумнівайтесь. Вони вкривають усе моє тіло.

Чи я втратив пальці?

Так.

Чи було це руйнівним для моєї родини?

Безсумнівно.

Але ми все подолали.

Той вогонь більше не визначає наше життя.

Через нього ми стали значно кращими.

І ми не самотні.

Ми всі стикаємося з пожежами в житті, ми всі обпікаємося.

Усі переживають часи, коли все в житті, здається, йде за планом: діти здорові, бізнес процвітає, мрії здійснюються, але раптом: БУМ! Вибух.

Життя повністю змінюється.

Це може бути викликано небажаним діагнозом.

Хворою дитиною.

Раптовою смертю.

Зірваною бізнес-угодою.

Хоч би що це було — життя зруйновано.

Я називаю такі моменти *переломними*. Це точно визначена мить, після якої усе буде іншим. У цей момент повністю змінюється все: траєкторія життя, бізнес, стосунки.

Але є і позитивні зміни.

Розквітають нові стосунки, з'являються неймовірні ділові пропозиції, приходить нове бачення майбутніх можливостей.

Ваше сприйняття ситуації — позитивне чи негативне — це є надзвичайно важливий вибір.

Це й визначить ваше подальше життя. Це ваш вибір.

Такий вибір буде те життя, яким ви живете сьогодні.

Такий вибір означає життя, яким ви будете жити завтра.

Я пишу цю книгу для того, щоб пробудити вас до реальності — є тільки одне життя, один обраний шлях і один

залишений спадок. Чи буде ваше життя визначним та святковим, чи буде воно трагічним і сумним — має дуже мало спільного з подіями вашого життя, але цілком залежить від того, як ви їх сприймаєте.

Відтепер жодного блукання в темряві, жодного життя на-вмання.

Ця книга нагадуватиме, що не завжди є можливість самому обирати життєвий шлях, але те, як ви цей шлях сприймаєте — ваш вибір.

Ця книга надихатиме вас використовувати силу щоденного вибору, цінність особистого досвіду і силу поставленої вами мети.

Вона звільнить вас, щоб сказати «ТАК» минулим негараздам, «ТАК» майбутнім можливостям і «ТАК» чудовим дарункам кожної миті.

Вона ввімкне у вас абсолютну Палку Жагу до життя.

То що, зробив би я це знов?

Так!

Якщо ви читаєте далі, то ви зрозумієте чому, і може, зробіте те саме.

Ви хочете померти?

Жити означає не уникати смерті,
а обирати дієве життя

Визначтеся, перш ніж стати вогнем та водою.
Хоч би що ви обрали, простягніть свою руку.
Життя та смерть усім дано.
Що вони оберуть, дано їм буде.

Сір, 200 р. до Р. Х.

Медсестри здаються мені божевільними.
Вони й далі говорять, що все гаразд, що в мене все бу-
де добре. Вони кажуть, що залишаться зі мною і не-
ма чого хвилюватися.

Але чому ж вони бігають навколо мене?

Чому вони такі налякані?

*Чому вони мене перевертають, тримають, шепочуться
про мене?*

Вони гудуть як бджоли навколо мене.

Я опустив погляд на своє тіло — воно не схоже на моє тіло.

*Я подивився на свої руки — вони не схожі на мої руки. Я по-
дивився на залишки зеленого тренувального костюма, на те-
нісні туфлі й побачив — вони стали одним цілим із моїми ру-
ками та ногами.*

Біль нестерпний.

Пожежа цього ранку змінила все.

Усе.

Медсестра знову каже, що все добре. Я знаю, що це не так.

Я справді все сплутав сьогодні. Нині я підірвав гараж моїх батьків.

Я не хотів.

Це була навіть не моя провина, якщо чесно.

Просто раніше, цього ж тижня, я спостерігав, як кілька старших дітей з мого району граються з вогнем. Вони накапали трохи бензину на тротуар, відступили, а потім один з них, хлопець із сьомого класу, кинув туди сірника.

Калюжа спалахнула мов жива.

Це було неймовірно.

Я подумав: якщо вони змогли це зробити й нічого не сталося, я теж зможу.

Того ранку, щойно мама з татом пішли, я попрямував у гараж. Запалив невеликий шматочок картону, підійшов до каністри бензину на 20 літрів, і нахилив її, щоб вилити трохи на картон.

Так само, як було в старших хлопців, я хотів, щоб полум'я танцювало.

Але підняти велику червону каністру я не міг, вона була надто важка.

Тому я прилаштував запалений шматок картону на бетонній підлозі гаража, став на коліна, обійняв каністру і обережно нахилив її до полум'я, почав чекати, коли рідина витече.

Цього не трапилося.

Усе, що я пам'ятаю далі, — великий «бум». Вибух відкинув мене до протилежної стіни гаража.

У моїх вухах дзвеніло.

Моє тіло боліло.

Одяг був просякнутий бензином.

Я був у вогні. Я був у вогні!

Я був запаморочений. Усе навколо мене горіло.

Єдиним способом вийти з гаража було повертатися крізь полум'я.

Я навіть згадав, як мене вчили: зупинитися — впасти — перекотитися.

Але я був такий наляканий.

І було дуже боляче.

Мені потрібен був хтось, щоб мене врятувати.

Тож я просто побіг.

Я біг через полум'я.

Я пробіг двома сходами й відчинив двері будинку, насилу з криком забіг у дім. Не знаючи, що робити далі, я бігав сходами. Волав, щоб хто-небудь якимось чином мені допоміг.

Я зупинився, волаючи, в передпокої.

Я й далі був охоплений полум'ям.

Дві мої сестри спустилися вниз, побачили мене, затулили руками обличчя і закричали від жаху.

Потім я побачив Джима, мого старшого брата, який мчав до мене. Він підхопив килимок на вході й почав ним мене бити. Він махав і махав тим килимом переді мною. Потім штовхнув мене на землю, замотав у килим і виніс надвір.

Вогню вже не було.

Але збитків було завдано.

За кілька хвилин примчала швидка допомога. Я намагався добігти до неї, та ледве міг поворухнути ногами, тож просто пошкунтильгав. Голий. Мої шкіра й одяг згоріли.

Я дуже сподівався, що ніхто мене не побачить.

Мені було соромно. Я був наляканий. Мені було холодно.

Хотілося просто потрапити всередину.

Я вліз у машину швидкої, а Джим, який ішов слідом, уже був готовий стрибати в неї.

«На жаль, вам не можна», — сказав фельдшер і зачинив дверцята.

Джим намагався сперечатися, пояснював, що ми брати, але чоловік тільки сказав: «Перепрошую», — і зачинив усі двері.

Швидка зірвалася з місця. Крізь заднє вікно я бачив, як мій брат та дві сестри стоять на подвір'ї, а за їхніми спинами здійснюється дим.

Ми поїхали.

Усе це сталося сьогодні вранці.